

Sygn. akt: **XK 510/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

po rozpoznaniu w dniach 10 października 2017r., 23 listopada 2017r., 25 stycznia 2018 r. i 10 kwietnia 2018r. na rozprawie

sprawy **R. (...)**, syna W. i B., urodzonego (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

1. Doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w okresie od 31 sierpnia 2015r. do 2 września 2015r. w miejscowości Ł. w Hotelu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą w ten sposób, że korzystając z usług hotelowych i gastronomicznych, wprowadził w błąd pracowników hotelu co do zamiaru wywiązania się z zapłaty za usługi hotelowe oraz gastronomiczne i opuszczając hotel w dniu 2 września 2015mroku, nie uiścił opłat w wysokości 515 złotych za te usługi, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

2. W nieustalonym czasie jednak nie później niż do dnia 17 stycznia 2016r. w miejscowości G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. O. (1) w kwocie 520 złotych z tytułu zaliczki na wymianę drzwi za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do zamiaru realizacji umowy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

3. W dniu 3 października 2016r. w miejscowości G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem T. J. oraz L. J. (1) w kwocie 380 złotych z tytułu zaliczki na wymianę drzwi za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do zamiaru realizacji umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio pozbawionym wolności w okresie czasu od 17.01.2016 roku do 27.06.2016 roku orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie sygn. akt II K 213/16 za czyn z art. 286 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **R. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu, który kwalifikuje z art. 286 § 1 kk i skazując go za ten występpek, na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **R. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach 2 i 3 aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw kwalifikowanych z art. 286 § 1 kk oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 §

1 k.k. i skazując go za te występki, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k., łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i II wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: A. O. (2) kwoty 520 zł (pięćset dwadzieścia złotych), (...) sp. z o.o. kwoty 515 zł (pięćset piętnaście złotych) i solidarnie na rzecz T. i L. J. (2) kwoty 380 zł (trzysta osiemdziesiąt złotych);

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust 1 pkt 4 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 zł (sto trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu oraz kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 510/17

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 423 § 1a k.p.k., wobec złożenia wniosku o uzasadnienie przez obrońcę w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach czynu przypisanego oskarżonemu, zakres uzasadnienia ograniczono do części wyroku, w której zawarto rozstrzygnięcia dotyczące wskazanych kwestii.

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

I. oskarżonego **R. C.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu, który zakwalifikował z art. 286 § 1 kk i skazując go za ten występki, na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **R. C.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach 2 i 3 aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw kwalifikowanych z art. 286 § 1 kk oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i skazując go za te występki, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k., połączył orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i II wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: A. O. (2) kwoty 520 zł (pięćset dwadzieścia złotych), (...) sp. z o.o. kwoty 515 zł (pięćset piętnaście złotych) i solidarnie na rzecz T. i L. J. (2) kwoty 380 zł (trzysta osiemdziesiąt złotych);

I. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust 1 pkt 4 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 zł (sto trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu oraz kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty.

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony jest winny zarzucanych mu czynów z art. 286 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, że oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w okresie od 31 sierpnia 2015r. do 2 września 2015r. w miejscowości Ł. w Hotelu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą w ten sposób, że korzystając z usług hotelowych i gastronomicznych, wprowadził w

błąd pracowników hotelu co do zamiaru wywiązania się z zapłaty za usługi hotelowe oraz gastronomiczne i opuszczając hotel w dniu 2 września 2015 roku, nie uiścił opłat w wysokości 515 złotych za te usługi, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o., nadto, że w nieustalonym czasie jednak nie później niż do dnia 17 stycznia 2016r. w miejscowości G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. O. (1) w kwocie 520 złotych z tytułu zaliczki na wymianę drzwi za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do zamiaru realizacji umowy, a także, że w dniu 3 października 2016r. w miejscowości G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem T. J. oraz L. J. (1) w kwocie 380 złotych z tytułu zaliczki na wymianę drzwi za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do zamiaru realizacji umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio pozbawionym wolności w okresie czasu od 17.01.2016 roku do 27.06.2016 roku orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie sygn. akt II K 213/16 za czyn z art. 286 § 1 k.k.

Odpowiedzialności przewidzianej w przepisie art. 286 § 1 kk podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Przed podjęciem przez sprawcę działania osoba ta nie ma jeszcze błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Ustawa karna nie zawiera żadnych ograniczeń odnośnie sposobu wprowadzenia danej osoby w błąd. Możliwe jest to przy wykorzystaniu wszelkich sposobów i metod. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwanego określonej decyzji dotyczącej rozporządzenia mieniem. Przystępstwo z art. 286 § 1 kk jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego. W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, iż wprowadzające w błąd zachowania oskarżonego polegały na wywołaniu u pokrzywdzonych fałszywego przeświadczenia, iż zamierza on wywiązać się ze zobowiązania i dokonać zapłaty za usługi hotelowe oraz gastronomiczne, a także zrealizowania umowy poprzez wykonanie usług polegających na wymianie drzwi. Z obowiązków tych nie wywiązał się jednak, zaś jego zachowanie wskazuje zdaniem Sądu, iż już w chwili przyjazdu do hotelu, jak również w chwili składania ofert wymiany drzwi, miał taki właśnie zamiar. Wskazuje na to wprost zachowanie oskarżonego, który w sposób swobodny i bez zważania na koszty korzystał z usług hotelu, a następnie opuścił go nie uiszczając opłat, pozostawiając na miejscu matkę i konkubinę. W odniesieniu do pozostałych czynów, oskarżony każdorazowo przyjął od pokrzywdzonych zaliczki w kwocie 520 zł i 380 zł, a następnie nie wykonał usług wymiany drzwi i kontakt z nim się urwał. W rezultacie działań oskarżonego, pokrzywdzeni dokonali zapłaty zaliczki, zaś spółka (...) udzieliła usług hotelowych i gastronomicznych, jednak nie otrzymali świadczenia wzajemnego w postaci wymiany drzwi i zapłaty za usługi hotelowe i gastronomiczne, a zatem niewątpliwie w sposób niekorzystny rozporządzili własnym mieniem. Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, że czyny przypisane oskarżonemu wyczerpały znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k.

Ponadto kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 3 aktu oskarżenia należało uzupełnić o przepis art. 64 § 1 k.k. Stosownie do treści art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Przesłanki, o których mowa powyżej, zostały w niniejszej sprawie w odniesieniu do tego zarzutu w całości spełnione. Ustalono bowiem, iż R. C. był karany sądownie, wydano wobec niego między innymi wyrok łączny Sądu Rejonowego w Ostródzie w sprawie o sygn. akt II K 213/16, w którym wymierzono mu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności, łącząc karę jednostkową wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie w sprawie sygn. akt II K 53/15 za czyn z art. 286 §1 k.k. Karę tą T. C. odbywał w okresie od 17 stycznia 2016r. do dnia 27 czerwca 2016r. Tym samym spełnione zostały wszystkie warunki opisane w art. 64 § 1 kk, co uzasadniało uwzględnienie recydywy w kwalifikacji prawnej czynu R. C., jak i w podstawie wymiaru kary.

Zaznaczyć przy tym należy, iż Sąd stwierdził, że czyny zarzucone R. C. w punktach II i III oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. – popełnione zostały bowiem niewątpliwie przy wykorzystaniu takiej samej sposobności oraz na przestrzeni 10 miesięcy, a co do żadnego z tych czynów, nie zapadł wcześniej wyrok. Z uwagi na inny sposób działania w zakresie pierwszego zarzutu, mimo tej samej kwalifikacji prawnej, Sąd ocenił, iż wobec braku przesłanki działania z wykorzystaniem takiej samej sposobności, czyn opisany w 1 zarzucie nie został popełniony w warunkach art. 91 § 1 k.k.

Rozważając kwestię kary dla R. C. za tak opisane czyny, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W związku z powyższym Sąd wymierzył R. C. za pierwszy czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, a za drugi i trzeci, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k. karę jednego roku pozbawienia wolności.

Orzekając w powyższym zakresie Sąd miał na uwadze, iż społeczna szkodliwość jego czynów była wysoka – oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, tym samym w pełni świadomie łamiąc obowiązujący porządek prawny. Działania oskarżonego miały charakter planowy, były przez niego przemyślane i skrupulatnie przygotowane. Jednocześnie na niekorzyść oskarżonego przemawiał fakt, iż był on wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu, zaś orzeczone i wykonane kary nie odniosły żadnego skutku, nadal dopuszczał się kolejnych przestępstw. Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał jedynie fakt, że wartość szkody w każdym z czynów była stosunkowo nieduża. Sąd zważył dalej, iż skazanie oskarżonego za przypisane mu przestępstwa na kary pozbawienia wolności nie przekracza stopnia jego zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu. W przekonaniu Sądu kara pozbawienia wolności - jako realna dolegliwość, winna stanowić dla R. C. bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości. Posiada ona w ocenie Sądu również wystarczający walor w zakresie prewencji ogólnospołecznej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W związku z tym, że R. C. dopuścił się ciągu przestępstw oraz występku z art. 286 § 1 k.k. zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie III uzasadnianego orzeczenia, na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone względem niego kary i orzekł karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawiania wolności – przy zastosowaniu zasady asperacji. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała z jednej strony okoliczność, iż wszystkich zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu, z drugiej zaś fakt, iż działał na szkodę różnych osób, a jego zachowania skierowane były wprawdzie przeciwko tym samym dobrom prawnie chronionym, jednak popełnione zostały w różny sposób. Nadto podkreślenia wymaga, iż Sąd nie dopatrzył się względem oskarżonego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji.

W ocenie Sądu nie zachodziły przy tym w przedmiotowej sprawie okoliczności umożliwiające zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności z uwagi na wymiar kary łącznej oraz fakt, iż był on wcześniej skazany na karę pozbawienia wolności.

Ponadto, w ocenie Sądu, uzasadnione było również orzeczenie na mocy art. 46 § 1 k.k. wobec R. C. obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami na rzecz wszystkich pokrzywdzonych. Sąd orzekając w tym zakresie

stwierdził, iż wskazania pokrzywdzonych odnośnie rozmiaru poniesionych przez nich szkód nie budzą wątpliwości, zarówno A. O. (2), T. i L. J. (2), jak i (...) sp. z o.o. wskazali, że nie otrzymali zwrotu poniesionych strat pieniężnych. Rozstrzygając w powyższym zakresie, Sąd wziął pod uwagę zarówno konieczność oddziaływania w sferze prewencji szczególnej, jak i zapewnienia realizacji jednego z głównych celów prawa karnego, jakim jest kompensowanie szkód poniesionych przez pokrzywdzonego przestępstwem.

Nadto Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 130 zł tytułem zwrotu wydatków oraz tytułem opłaty kwotę 300 zł Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Oskarżony jest zdolny do pracy zarobkowej, zaś wskazane koszty i opłaty nie są na tyle wysokie, aby nie miał możliwości ich poniesienia.